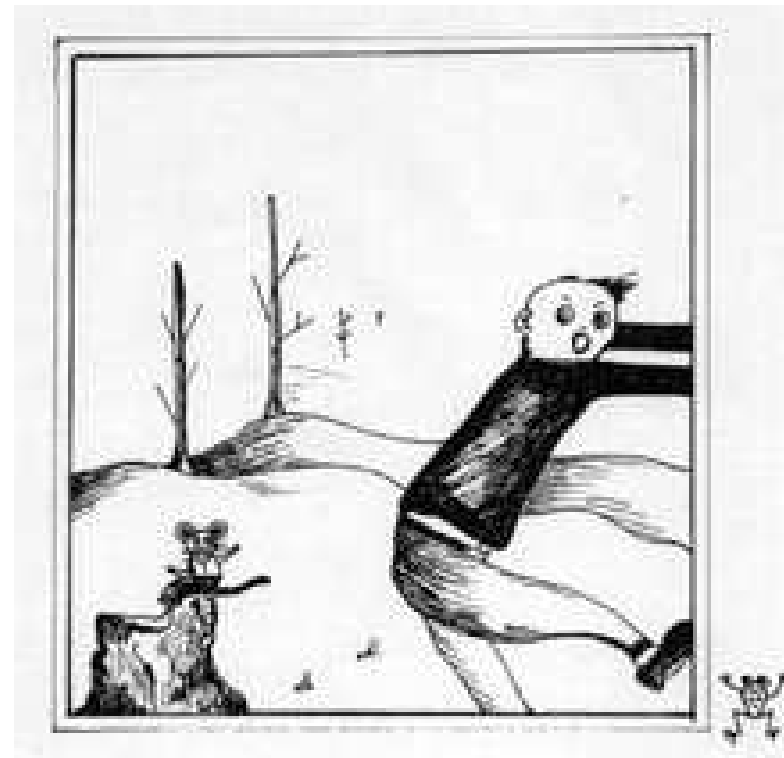
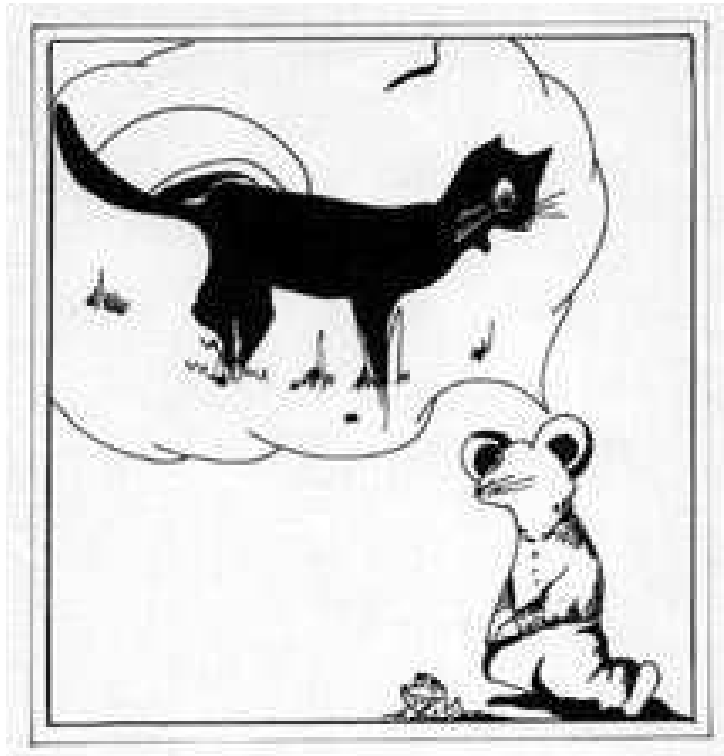

ידידי המפלג
ידידי המפלג

כתבה וציירה ליליאן היינה

**אני נזכר שיצאתי פעם בלילה.
הסכנה ארבה מכל צעד.**

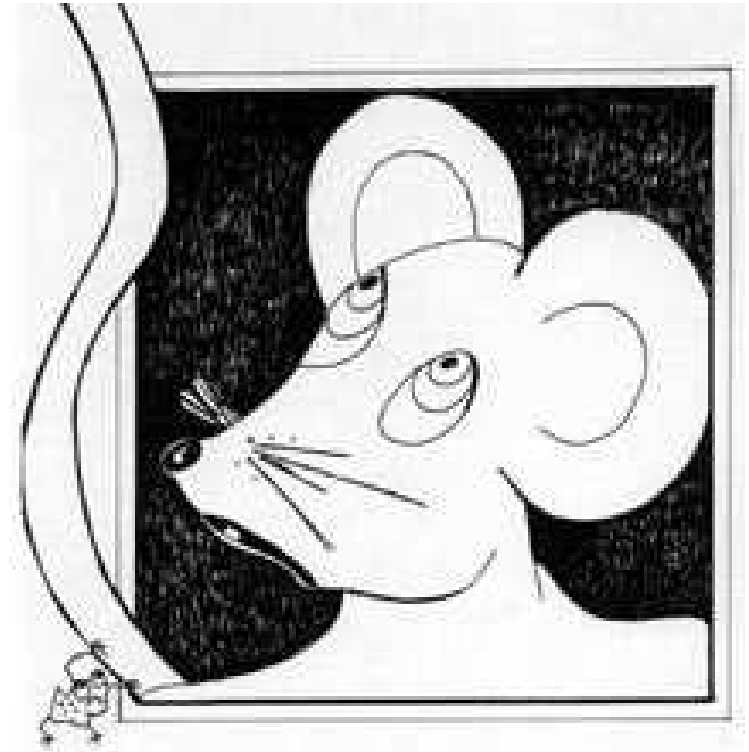
**בשביל עכבר קטן כמוני אפילו
טיול בחורשה יכול להיות מסוכן.
נראה שאיש לא אוהב עכברים.**

**חיפשתי מחסה, אך הוא תפס
אותי בזנב והרים מהאדמה, גבוה,
גבוה.**

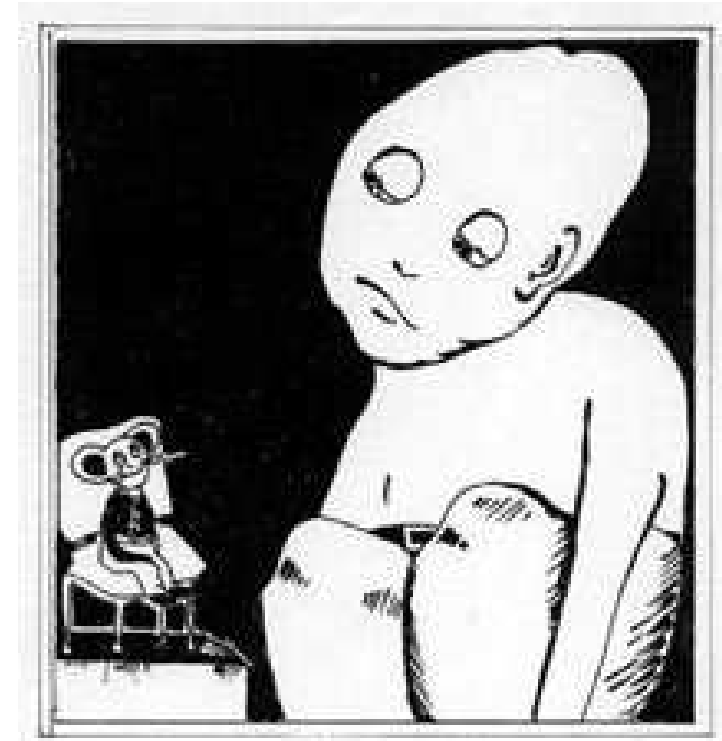
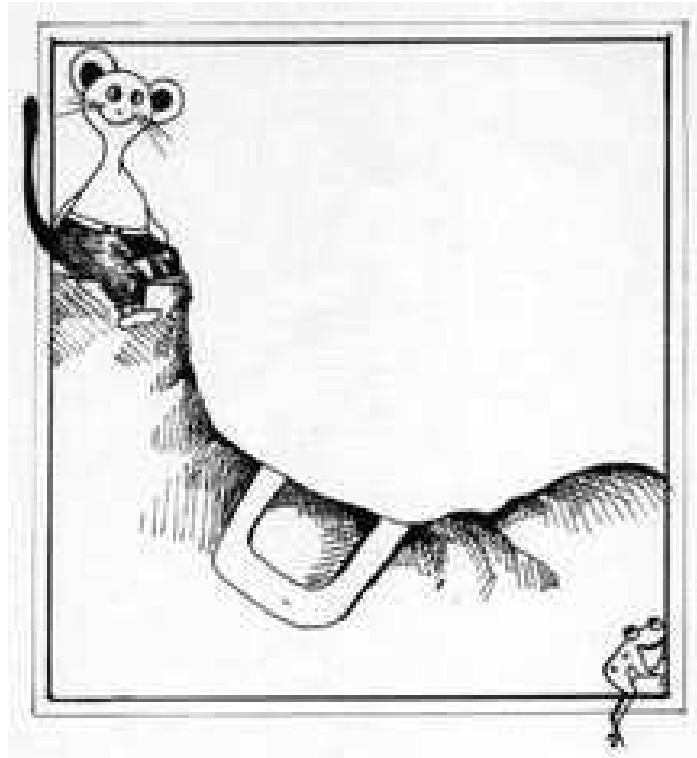
**פתאום עבר משב רוח כאילו חתול
קפץ עלי. רצתי מהר כמה שרק
יכולתי כי הייתי בטוח שהוא יאכל
אותי.**

**פקחתי את עיניי ולא ראיתי כלל
חתול. רק דמות גדולה מאוד כמו
אדם. הוא לקח את גופי הקטן
והרועד לביתו.**

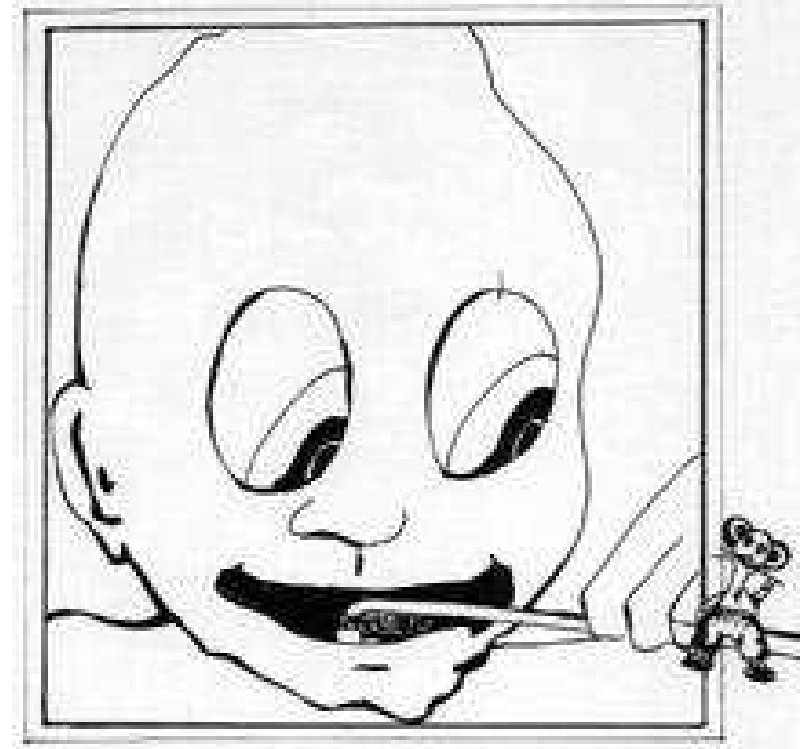
**"עזרו! עזרו!" קראתי. והוא כמו
מעלית העלה אותי עוד יותר
גבוה. זה היה חתול גבוה מאוד.**

**כולם צחקו ממנו כי הוא נראה
יותר כאדם מאשר כמפלץ. אך לי
זה לא היה איכפת.**

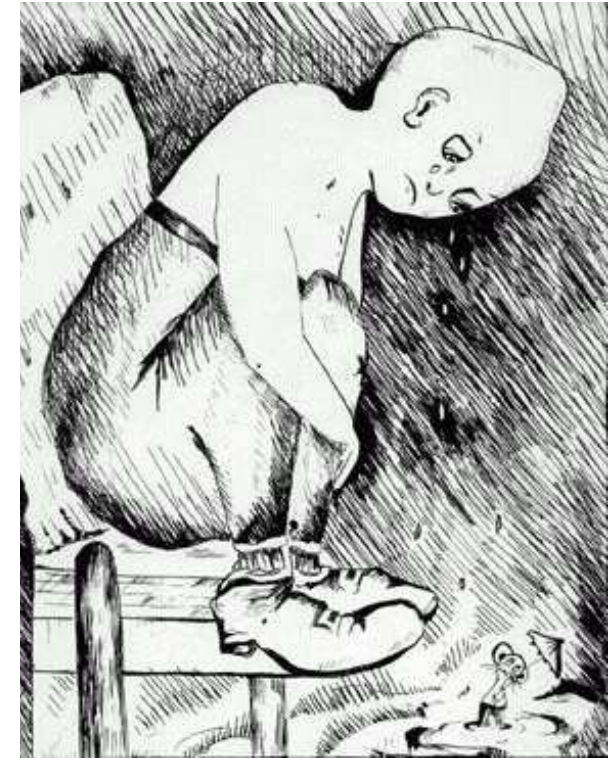
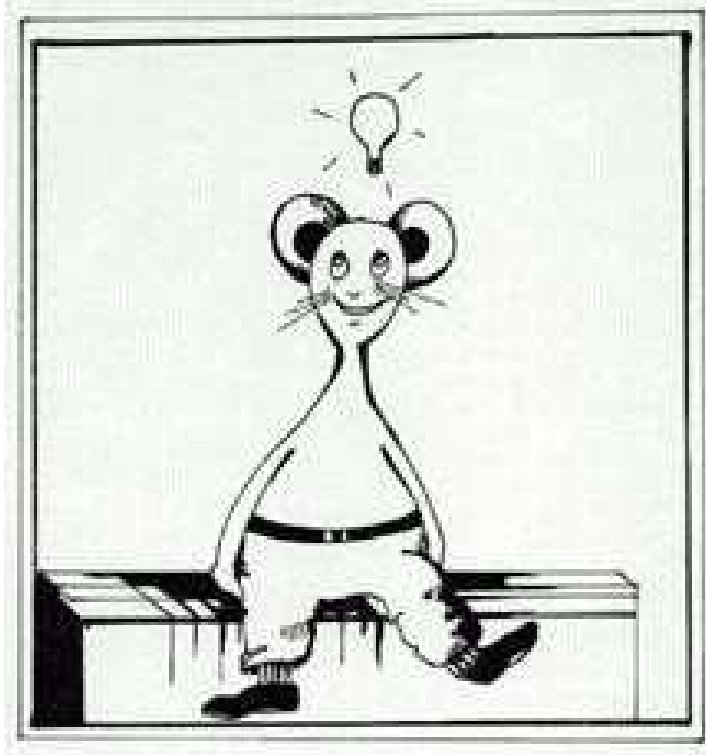
**"אתה בסדר?" שאל. הוא נתן לי
גבינה ואמר להישאר אצלו. האדם
הנחמד הזה היה בעצם מפלץ. אך
הוא לא נראה מאושר מאוד.**

הוא הלך שפוי ראש כי לא פחדו
ממנו כלל.

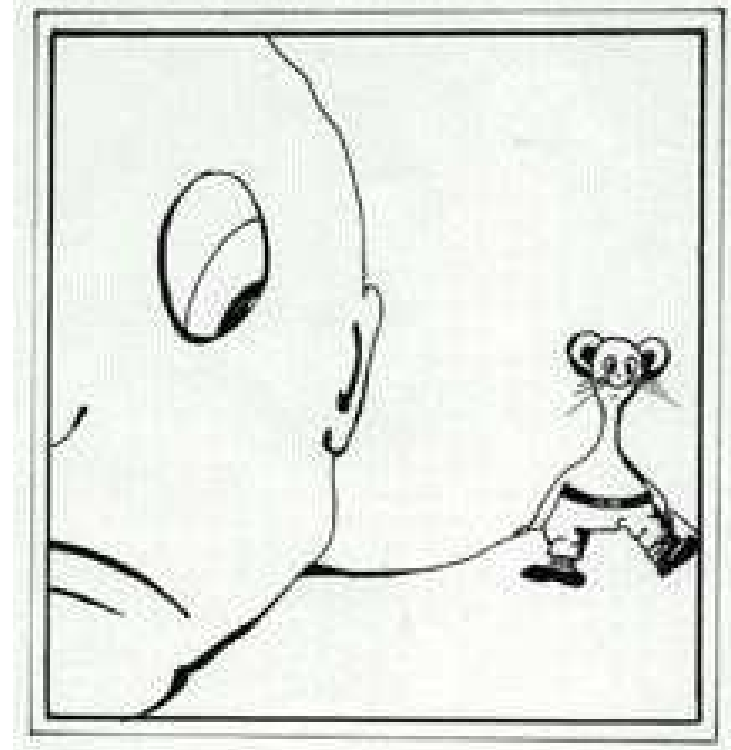
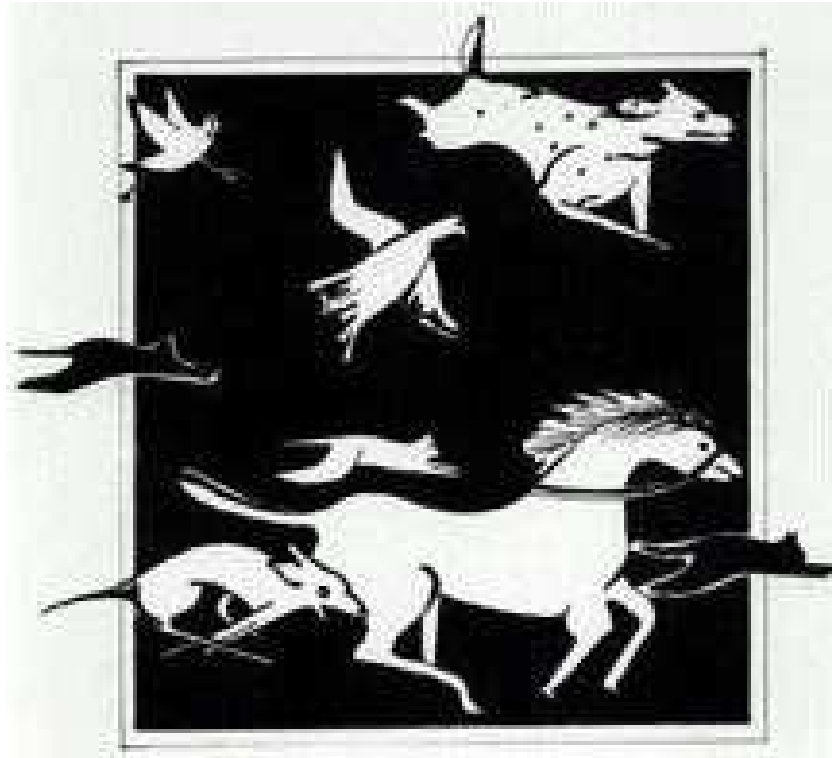
עשינו את הכל ביחד.

**ואז בא רעיון גדול לראשי. ידעתי
איך לעשות אותו באמת מפחיד.**

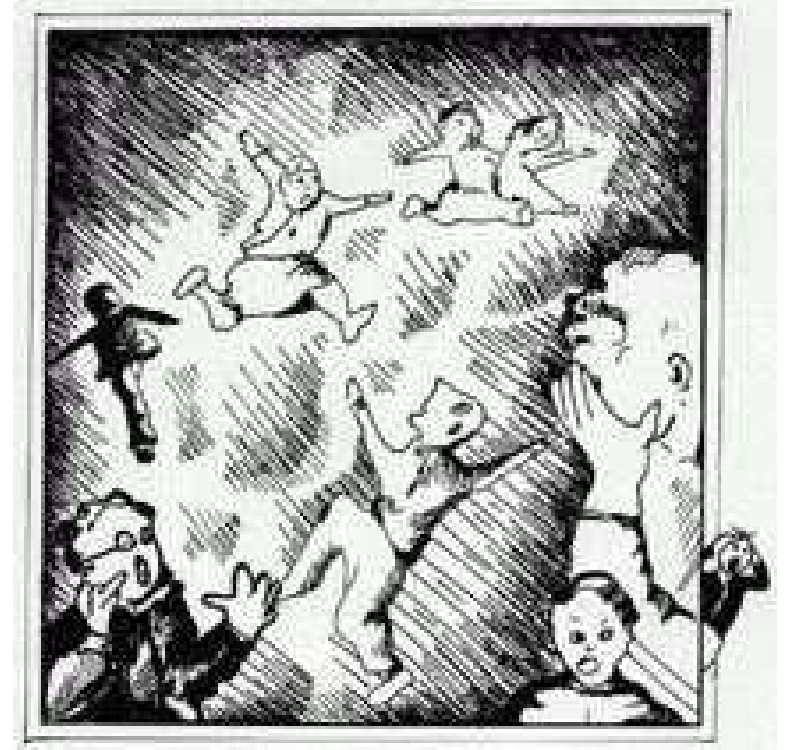
**כמה עצוב היה לראות איך צוחקים
מידידי המפלץ, ובמיוחד ביום בו
ראיתי איך הוא בוכה.**

**אבל כולם התחילו לברוח, ופתאום
ראיתי שהמפלץ שלי מחייך.**

**"תן לי לשבת על כתפך כשנצא
מהבית" אמרתי.
"טוב, עלה ותראה איך כולם
צוחקים ממני."**

**אך כל זה לא חשוב, כי אנחנו לא
בורחים זה מזה. אנחנו ידידים
טובים!**

**אולי הבין שהם בורחים ממני ולא
ממנו. אחרי הכל עכברים
מפחידים את כולם. מלבד, כמובן,
חתולים.**

